

ПРОЛОГ

Маленькі дівчатка гралися в калюжі крові. Звісно, вони не знали, що це кров, — як не знала їхня няня, що вони втекли зі своїх кімнат і прокралися в заховані під палацом підземелля. Та і як це могло спасти комусь на думку? Ту частину Королівства Злодіїв стережуть та оберігають стільки дверей, чарів і кам'яних сторожів-потвор, що й сам Король Злодіїв навряд чи зміг би проминути їх, не здійнявши галасу. Але всі ці перепони легко обійшли допитливі діти, прослизавучи чимраз далі, мовби повз ниточки павутиння: просто треба бути досить малими, щоб їх не торкатись.

Отже, троє дівчат змогли прокрастися в саме нутро страховидь, ні сном ні духом не відаючи про небезпеки, які чигають на них за стінами — і розглядають їх крізь щілини зі слинявими, зубастими посмішками. Та навіть якщо вони все знали, — однаково жодна з них не перелякалася так, щоб розвернутися й піти назад.

— Ось. — Нія провела кривавим пальцем по блідому личку молодшої сестри, прикрасивши червоним завитком пухкенькі щічки малої. — А тепер говори.

Ларкира, якій недавно минуло три, захихотіла.

— *Го-во-ри*, — підбадьорила її Нія. — Можеш сказати це? *Го-во-ри*.

— Якби могла, то сказала б, — промовила Арабесса, прикладаючи багрянні долоні до своєї білосніжної нічної сорочки. Вона усміхнулася на новий візерунок унизу спідниці. У свої сім Арабесса була найстаршою з трьох: її білу, як порцеляна, шкіру обрамляло темне волосся, що чорнильними хвилями спадало по спині.

— Ох, як гарно! — Нія взяла Ларкиру за пухкеньку ручку, і вони підійшли ближче до Арабесси. — А тепер — мені.

Знайшовши ще одну рубінову калюжу, що сочилася з-під замкнених сталевих дверей, Арабесса торкнулася руками нерухомої рідини. Її тьмяне відображення колихалося, коли вона вмочувала кожен палець.

— Цей колір пасує твоєму волоссю, — мовила Арабесса, малюючи червоні квітки на сорочці Нії.

— Розмалюймо тепер ще й Ларку, щоб і її сорочка стала красивою.

Дівчата так захопилися грою, що жодна не помітила хи-мерну істоту, яка стояла і пильнувала, не обтяжена путами, в тіні переходу. Істота ця володіла смертоносними силами — потужнішими, ніж будь-яка з потвор, замкнених у заклятих келіях навколо.

Утім, Король Злодіїв дозволяв їй ходити вільно. Можливо, саме заради такої нагоди, як ця: пильнувати тих, хто ще не міг пильнувати себе самотійно. Бо хоча ця істота була створена в темряві, її життя завжди перепліталось зі світлом.

«*А та маленька зовсім кругла*», — безмовно сказав брат до своєї сестри. Отак легко, адже вони були близнюками, що мали одне тіло і повсякчас змагалися за простір у спільному розумі.

«*Це маля. Усі малята такі*», — відповіла сестра.

«*Ми не були такими*».

«*Бо не були малям*».

«*Та навіть якби й були, запевняю: ми не були б круглими*».

Ці близнюки мали багато імен у різних краях. Але в Аадилорі їх називали просто Ачак — найстарші створіння по цей бік Тіні. Тут вони прибирали єдину людську подобу, перемінюючись із брата на сестру швидше, аніж хвилі розбиваються об берег. Ачак був вищим за простих смертних, мав шкіру чорну, як дно найглибшого моря, та фіалкові очі, у яких мерехтіли галактики. Його тіло було прекрасне, — але воно, як і майже все гарне в Аадилорі, часто приховувало фатальний доторк.

Почувши радісний вигук, Ачак знову став пильнувати сестер.

Дівчата стояли посеред підземної зали, що розходилася в чотири боки, ведучи до нескінченних, ще заплутаніших коридорів. Це була темна й вогка печера, переходи якої освітлювали хіба що самотні смолоскипи. А тому юний радісний сміх тут різав вуха сильніше за страдницькі крики.

— Яка ж ти розумна, Аро. — Нія зіскочила на рівні ноги. — Ларка така красуня в цьому плямистому вбранні. Як гадаєш? — Нія говорила до своєї молодшої сестри, що сиділа навпочіпки, граючись попелясто-білою палицею. — Ти хотіла б здаватися такою самою лютою, як гепард?

Гуп, гуп, гуп... Ларкира біла ціпком по кам'яній підлозі, і її біляві кучері виблискували у світлі смолоскипа. Дівчинка лепетала, тішачись цими звуками.

— Як гарно, — сказала Арабесса, домальовуючи останнє коло біля вуха Ларкири. — Бий далі, Ларко. Обряд прикрашання був би неповний без музики.

Немов відгукнувшись на прохання сестри, Ларкира гупала далі, і звук луною розходився по звивистих коридорах. Тільки Ачак, здається, розумів, що «інструмент», яким орудувала Ларкира, був насправді шматком ребра.

«А ці дівчата незвичайні», — подумав брат до сестри.

«Це дочки Джоанни. І незвичайність — це тільки початок того, ким вони є».

Хвиля смутку здійнялася у грудях Ачака, коли він згадав про матір дівчат, — свою найдорожчу подругу. Однак, коли ти такий невимовно старий, почуття маліють, розчиняючись у часі й просторі, тому скоро його меланхолія зникла безслідно, — мов зернина піску, що пробігла крізь пісковий годинник.

«Мені вони подобаються», — подумав брат.

«І мені також», — погодилася сестра.

«То, може, нам варто спинити цю колотнечу, перш ніж вони розбудять усе підземелля — і нарешті з'явиться сторож?»

«Ми вже спізналися, як це не прикро».

Гнилий сморід розійшовся по залі, ще більше згустивши запах тління, який стояв у в'язниці.

— Як бридко. — Арабесса замахала рукою перед носом. — Що за десерт ти прихопила після вечері, Ніє?

— Це не я. — Нія ображено здійняла підборіддя. — Це, напевне, Ларкира наробила в підгузок.

Двоє дівчат опустили погляди на усміхнену сестричку, яка досі товкла ребром по підлозі, і перезирнулися.

— Канарка остання співала — крильце собі зламала! — гукнули вони в один голос.

— Я сказала перша, — притьмом оголосила Нія. — Ти перебирай її.

— Ми сказали це разом.

— Якщо цим «разом» ти хочеш сказати, що я встигла трішечки швидше...

Раптом печеру струсонув такий рев, що сестри відсахнулися.

— Що це було? — Нія роззирнулася довкола, пробігши очима по безлічі тьмяних зал.

— Хоч би що це було — воно нам не раде. — Арабесса нахилилася до Ларкири, затримавши руку наймолодшої сестри. — Тихо, Ларко. Зараз не час для ігор.

Ларкира підвела великі сині очі на своїх сестер. Діти її віку здебільшого вміли говорити, але вона — відколи закричала, народившись, і змінила цим усе їхнє життя — лише зрідка видавала щось більше від короткого звуку. Дівчата звикли до мовчання наймолодшої: знали, що вона розуміє багато, хоч поки що не говорить.

Печерою прокотився ще один рик, за ним луна від гучного човгання дванадцяти важких лап — і за мить потвора виринула із затіненого проходу ліворуч.

Дівчата разом затамували дух.

Цей монстр був такий величезний, що, коли йшов, його збите хутро терлося об кам'янисті стіни, а голова мусила припадати до самої землі. Він найбільше скидався на велетенського, забризканого багнюкою пса, — попри те, що очей мав стільки ж, як павук, і куди більше ніж чотири лапи.

Його товсті, волохаті лапи пірнули вперед, випускаючи восьминожі щупальця. Через них здавалося, що істота рухається безтямно: вона, зголодніла, витягувала кінцівки, і з кожним кроком щупальця присмоктувалися до поверхні коридору, вивчаючи запах і смак усього, що траплялося на їхньому шляху. І коли щось таки лежало на шляху монстра, він умить

хапав це з лунким цмоканням, а тоді кидав між свої гострі як бритва зуби й ковтав.

Скилос лак був одним з багатьох мерзенних сторожів в'язниці, які схияли коліна лише перед одним господарем — тим, що сидів тепер на престолі, у зовсім іншому і дуже далекому звідси кутку палацу.

«*Втрутимось?*» — спитав брат.

Тепер Ачак стояв за якихось кілька кроків від дівчат — його тіло було як хмара диму, що висіла між кам'яною стіною і переходом.

«*Зараз — ще ні*», — відказала сестра.

Брат невдоволено відштовхнув її, запанувавши на мить над їхньою подобою. «*Але після того “зараз” може й не статися “потім”, на яке це “зараз” натякає*», — зауважив він.

«*Завжди є потім*».

«*Для нас — можливо, але не для таких, як вони...*»

І саме тієї миті потвора, здавалося, винюхала трьох малих прибуд, — адже гаркнула і радісно вискнула водночас. Монстр почалапав, надавши ходу, — його щупальця тягнулися вперед.

— Воно гидке, — сказала Нія, поки Арабесса підводила Ларкиру на ноги.

— І до того ж, напевне, люте. Швидше витягай ключ від порталу.

— Не думаю, що він спрацює тут, унизу, — сказала Нія, не відриваючи очей від потвори, що наближалася.

— Трясця! — Арабесса крутнулася на місці: — Туди!

Сестри побігли коридором і вслід за ними — Ачак; він не спускав очей із прудких мерехтливих тіней, а мешканці келій плакали й стогнали, благаючи про свою якнайшвидшу смерть.

Хоча діти мчали не чуючи ніг, *скилос лак*, що був значно більший від них, уже скоро наступав їм на п'яти.

Дівчата, мабуть, відчули наближення лиха, бо зненацька за квапливою поstattтю Нії простелився помаранчевий слід, наповнивши повітря металічним присмаком.

«*Магія*», — подумав Ачак.

— Аро! — скрикнула Нія, наважившись озирнутися позад себе, коли крапля чогось вогкого зі щупальця потвори впала їй на ногу.

— Знаю, знаю! — Арабесса потягла Ларкиру вперед. Дитина озирнулася й нарешті побачила те, що їх наздоганяло, — однак не заплакала і не закричала. Допитливими очима вона стежила за монстром, що біг їм услід. — Трясця! — Арабесса вилаялася знову, різко загальмувавши перед гігантською оніксовою стіною, яка, очевидно, була глухим кінцем. — Я думала, що ми звідси прийшли!

— Дорога, напевно, змінилася. — озирнулася Нія. — А як же наші сили?

— Так, так! Швидко! — крикнула Арабесса, гупаючи по стінах: той звук відлунював хвилями пурпурової магії, що виривалася з її кулаків.

— Мое полум'я нікуди не годиться! — загарчала Нія, нестямно розмахуючи руками, поки потвора підсувалася ближче.

«*Їм ще багато чого треба навчитися*», — подумала сестра.

«*І справді*, — відказав брат. — *Але, щоб пройти цю науку, їм треба залишитися живими. То як, оте “ще” тепер стало “вже”?*»

«*Стало*», — відказала сестра.

Та щойно Ачак ворухнув ногою, пронизливий звук прокотився тунелем.